

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Maja
kaljunukil

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Cliff House
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12371019
ISBN 978-9949-82-506-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Nagu ikka, tahan ma tänada väga paljusid, kes mind aitasid, et käesolev lugu jõuaks kaante vahele. Olen suure tänu võlgu oma toimetajale, imelisele Gail Chasanile, ja tema assistendile Megan Broderickile; oma visale agendile Karen Solemile; Sarah Burninghamile ja tema töökale tiimile turundusfirmas Little Bird Publicity, kes on minu raamatute kohta väsimatult sõna levitanud; oma assistentidele Judie Bouldryle ja Carrie Stevensonile, kes aitasid mul järje peal püsida; ja kõigile kirjastuses Harlequin – nii kujundusosakonnale fantastilise kaanekujunduse eest kui ka toimetajatele, müügimeeskonnale ja kõigile teistele, keda ma pole siinkohal maininud.

Samuti tänan oma kangelaslikku abikaasat ja meie kolme last, kel õnnestub mind kuidagimoodi armastada isegi keset tähtaegade kaost. Te olete mu südames.

Ja lõpuks: käesolev raamat poleks saanud võimalikuks ilma kolme fantastilise sõbrata. Suur tänu Susan Malleryle, Christine Rimmerile ja Jill Shalvisele. Ma ei jõua teid teie abi eest küllalt tänada!

Esimene peatükk

DAISY

Üks mees vahtis teda suuhügieeniosakonnas.

Selline jumalik mees, kes paneb munasarjad võbelema.

Kuigi Daisy Davenport McClure pidi end kõvasti talitsema, ei vaadanud ta mehe poolegi. Ta ei lasknud sel võõral aimata, kui väga too oli teda vapustanud.

Aga Daisy oli segaduses ja hämmeldunud. Tõmmud, laines juuste ja roheliste silmadega mehed ei vahtinud teda, kes ta oli tavaline ja igav, söögipoes. Ega ka tänaval. Ega ka autos ega laevas ega rongis või mis iganes muus kohas, mida dr Seuss oleks võinud välja mõelda. Daisy lihtsalt ei olnud sedasorti naine, kes teeniks meestelt niisugust tähelepanu – ja just nõnda talle meeldiski.

Miks see mees vahtis? Daisy oli peaaegu kindel, et kui ta paarikümne minuti eest tädi maja ees õe peale võttis, oli ta heitnud pilgu autopeeglisse. Enda arvates ei märganud ta midagi ebatavalist. Tal polnud jäänud aiatööst juustesse lehti, ta näol polnud plekke ega värvilaike ja tal polnud hammaste vahel salatit.

Ta ei saanud aru, miks see mees vahtis teda niisuguse näoga, nagu oleks ta olnud mehe päästeingel.

Ta oli juba ringi keeramas, et minna teise osakonda, aga vaatamata sellele, et ta oli täiesti kindel, et tal ei olnud hammaste vahel

salatitükke, oli tal ikkagi vaja hambapastat, ja just sellepärast ta siin osakonnas oligi. Ta hingas sügavalt sisse.

„Vabandage,“ pomises ta, küünitades võtma mehe selja tagant oma lemmikpastat, mis tõotas teha hambad valgeks, anda hea hingeõhu ning saada võitu hambakivist ja igemepõletikust.

„Vabandust,“ ütles mees pisut kõrvale astudes. Kuigi mees oli päevitunud, paistis ta kahvatu ja Daisyle tundus, nagu oleksid mehe suunurkades olnud valged vaod.

Küllap pohmellist. Võib-olla oli see mees turist, kes oli alustanud puhkust siin California põhjaosa kaunil rannikul pubide tuuriga ja maksis nüüd selle eest ränka hinda.

Kuigi teisalt ei näinud mees sugugi turisti moodi välja – aga mine võta kinni.

Daisy haaras hambapasta, viskas selle korvi ja astus kõrvale, püüdes samas kõigest väest mehele mitte silma vaadata.

„Vabandust. Kas me oleme kohtunud?“ küsis mees. Ta meeldival tenorihäälel oli kerge aktsent, aga Daisy ei tabanud selle päritolu. Vast ehk Austraalia? Uus-Meremaa? Aktsent oli sama jumalik nagu mees ise. Iseenesest mõistetavalt.

„Olen päris kindel, et ei ole,“ vastas Daisy nipsakalt. Kuigi ta oli kindel, et tema ei jääks kellelegi meelde, oleks tema seda meest küll mäletanud.

„Kahju. Väga imelik. Mul on tunne, just nagu ma tunneksin teid.“

„Ei tunne,“ kinnitas Daisy, haaras karbi hambaniiti, mida ta õigu-poollest ei vajanud, ja eemaldus kiirel sammul.

See oli sedasorti vestlus, mida võõrastel tuleb alatasa ette. Igapäevane, tähtsusetu. Aga millegipärast vapustas see teda. See mees oli teda vapustanud. Millal ta oli viimati märganud, kui pikad on mõne mehe ripsmed või kui jõuline on lõuajoon või kuidas mõne mehe põsel on lohuke?

See oli olnud nii ammu, et ta õieti ei mäletanudki enam seda aega. See, et ta oli pannud neid jooni tähele võõra mehe juures, kes oli suure tõenäosusega vintis, ei öelnud just eriti palju ei tema

maitse ega tarkuse kohta, ja reeglina tundis ta oma maitse ja tarkuse üle uhkust.

Daisy, kes oli pisut närvis ja ärevil, üritas meest peast visata ja läks hoopis otsima õde, et nad saaksid sisseostudega ühele poole ja jõuaksid tädi juurde kokku lepitud ajaks.

Nagu olekski võinud arvata, leidis ta õde Beatrizi ajakirjade osakonnas üht ajakirja lappamas. Õde oli küll kahekümne kaheksa aastane, lahutatud ja tütre ema, aga vahel käitus ta endiselt nagu teismeline.

Vaat Bea oli selline naine, keda vintis võõrad hambapasta osakonnas märkaksid: ta tumedad juuksed olid lokkis, ninal oli tilluke briljant ja ta oli täiuslikult – kuigi Daisy silmis pisut liigselt – meigitud. Bea juures tõmbas kõik tähelepanu: nii ta riided ja juuksed kui ka lai ja soe naeratus.

Bea oli olnud boheemlaslik veel enne seda, kui boheemlus läks moodi. Tal oli üksnes temale omane stiil ja vormikas keha ning tema klassikalise iluga näost hoovas rahu. Beal õnnestus kanda välja ükskõik milline stiil.

Daisy tundis õe stiili pärast üksnes pisut kadedust. Nad olid poolõed ega olnud eriti sarnased. Ühiseks jooneks olid neil üksnes emalt päritud pähkelpruunid silmad. Daisy paksud sirged juuksed olid heledamad – igavad kastanpruunid – ja lõigatud õlgadeni. Selleks, et salgud tööd tehes näole ei langeks, kasutas ta peavõrusid või kinnitas juuksed kuklasse.

Ta heitis pilgu oma kolme aasta vanusele igati korralikule suvekleidile ja selle juurde sobivatele sandaalidele. Tema eelistas riiete juures mugavust, mitte moodi, ja ta teadis väga hästi, et näeb kohati välja nagu kellegi igav tädi – ja seda ta ju oligi, sest Beal oli tütar Mari.

Nii et miks oli siis see imelise aktsendiga mees teda üldse märganud ja vahtinud teda niisuguse näoga, nagu oleks... näljas?

Ükskõik. Niikuinii ei kohta ta seda meest enam iial. California põhjaosas ei saanudki turismihooaeg õieti otsa, aga augustis oli turistide eriti palju. Turistid ei jäänud siia kunagi kauaks. Võib arvata, et esmaspäevaks on see mees läinud.

Daisyl ei jäänud märkamata, et õel polnud käes ühtki asja ja silmapiiril polnud ka poekäru. „Sa pidid ju võtma tordi ja küünlad!“

Võib arvata, et nad ei jõua õigeaks ajaks.

„Anna andeks. See siin viis mu mõtted mujale.“

Ta keeras ajakirja kaane ette. Kaanefotol oli üks riigi kuulsamaid mehi. Mees nägi välja piinatud ja seksikas. Kõhetu, tätoveeringu- tega, ohtlik.

Foto kohal oli suures kirjas tekst:

Cruz pärast hullunud fänni kallaletungi erakluses.

Mehe säärest, mida katsid kitsad nahkpüksid – mida ta fännid jumaldasid – jooksis üle tekst:

Rokkari asukoht teadmata.

„Sellest on kirjutatud kahe lehekülje pikkune lugu.“ Bea lappas ajakirja, et Daisy näeks veel teisigi pilte. Ühel üsna udusel pildil paistis, nagu oleks Cruz kandraamil. Ühel pildil oli halli müüri vastu vajunud kõssi mees, kelle nägu polnud näha ja kes surus käsi kõhule. Ta särgil oli punane laik.

Daisy ei näinud pildi allkirja lugeda. Kas see oli nüüd siis kallale- tungija või salapärane mees, kes oli Cruzile appi tõtanud?

Pärast eelmisel nädalal aset leidnud kallaletungi Cape Sanctuarys õieti muust ei räägitudki, sest Cruz Romero oli ju siit pärit. Sellest rää- giti kõikjal. Iga viimne kui klient, kes tuli möödunud nädala jooksul Daisy raamatupidamis- ja finantsplaneerimise firmasse, oli võtnud selle teema üles ja küsinud, kas Daisy teab, kus Cruz võiks olla, kui raskelt ta viga sai, kas on tõsi, et talle oli tunginud kallale armukade mees.

Võib arvata, et Bea pidi veelgi rohkem kannatama.

Cruz oli ju ikkagi tema lahutatud mees.

„Nii et sa pole siis ikka veel midagi kuulnud?“

Bea raputas pead. „Ma pole kuulnud midagi pärast seda, kui ta tol samal õhtul helistas, veendumaks, et Marisol kuuleb sellest temalt – enne kui koolis hakkavad ringlema jutud –, et tütart rahus- tada ja kinnitada, et ta ise sai üksnes kergelt viga. Tä oli vapustatud ja ta jutt oli segane.“

„See on ju igati mõistetav.“

„Küllap vist. Kõne kestis kõigest paar minutit ja siis ütles ta, et peab minema haiglasse, kus talle tehakse paar õmblust, ja et ta peab vaatama, kuidas läheb sellel mehel, kes ta elu päästis. Ta lubas helistada, aga pärast seda on valitsenud täielik vaikus.“

„Cruzi poolt küll, aga tema inimesed on ju sinuga ühenduses olnud.“

„Jah, ta mänedžer helistab iga päev. Cruz on erakluses, aga Lenny kinnitab, et temaga on kõik hästi ja ta helistab kohe, kui selleks tekib võimalus.“

See tundus Daisyle kummaline, sest Cruzile meeldis olla oma fännidega sotsiaalmeedia vahendusel ühenduses. Aga tema ise polnud surma suus olnud, nii et tema ju ei tea, kuidas nende asjadega on.

„Kui tahad, osta see ajakiri. Osta need kõik, aga ma soovitan sul neid Marile veel mitte näidata. Ta on ikka veel isa pärast mures.“

„Võib arvata, et ta on lugenud juba kõigi ajakirjade veebiversioone ja ka kõike muud, mis silma jääb,“ pomises Bea.

Selles polnud vähimatki kahtlust. Daisy õetütar oli nutikas ja kangekaelne ning ta armastas oma isa ja tahab kindlasti lugeda kõike, mis võimalik, õnnetuse kohta, mille tulemusena isa oleks pea-aegu elu kaotanud.

„Osta sina ajakirjad ja mina lähen võtan küünlad ja tordi. Me peame sõitma läbi veel Melenzana restoranist, et osta tädi soovitud *gnocchi*.“

„Õige jah. Anna andeks. Ma võtan küünlad ja haaran pudeli veini.“

Bea napsas veel õige mitu ajakirja, mille kaanel oli Cruze nägu, ja pistis need Daisy korvi.

Daisy läks kähku kondiitriärisse. Kuigi see paiknes poe territooriumil ja oleks võinud arvata, et sealt ei leia gurmeekooke, tegid nad ikkagi linna kõige paremaid torte.

Stella oli kinnitanud juba mitu kuud, et ei taha oma neljakümnendat sünnipäeva suurejooneliselt tähistada. Ta kinnitas, et soovib õhtusööki pere ringis: nemad kolmekesi ja Bea tütar Mari.

Ja et nad einestaksid Stella kahekorruselise eelmise sajandi algusest pärit Kolme Tamme nime kandva maja aias.

Tädi oli väärt pidu, kus osaleks kogu linnarahvas. Daisy meelest oli ta väärt lausa paraadi. Ta oli kindel, et kõik need õnnetud, keda Stella oli aastate jooksul päästnud, oleksid temaga sama meelt.

Aga Stella soovi tuli austada. Daisy armastas tädi liiga palju, et tema tahtmise vastu toimida. Kui Stella tahab tähistada seda tähtsat päeva üksnes pere ringis ja annetada sünnipäevakingi raha heategevusele, siis kavatses Daisy kanda hoolt, et just nii sünnibki.

Ta sai kätte tordi, mille nad olid juba mitme nädala eest tellinud, pani korvi krõbedad Itaalia saiad ja head oliivid ning läks kassasse.

Nende järjekorda teenindav kassapidaja oli töötanud selles toidupoes sama kaua, kui Daisy oli Cape Sanctuaries elanud; noormees, kes pani kaubad kottidesse, oli üks tädi päästetutest.

„Tere, Daisy!“ ütles noormees, kuigi vältis Daisyle silma vaatamast. Tommy Mathewsil oli autismispektri häire. Kui ta Stella juurde tuli, peeti teda raskeks lapseks, kellega oli võimatu toime tulla. Ta oleks pärast ema surma peaaegu hooldekodusse pandud. Tommy oli elanud Stella juures kaks aastat – seitsmeteistkümnendast üheksateistkümnenda eluaastani – ja tema seisund oli Stella armastava hoole all nii palju paranenud, et ta kolis elama kahe erivajadustega noore juurde.